de paşti şi a plecat din zori, Hurmuz plecând suspină printre buze: Te-am perdut Tincuţă.

C. I. Săndulescu.

Luxul şi seratele

— SCRISOARE —

Draga mea, a trecut atâta vreme, dar mă iartă... Uitasem că trebue să-ţi răspund, uitasem că mi-aĭ cerut aceasta cu insistenţă.

De când am luat obiceiul de a nu maĭ răspunde nimănuĭ, uit şi celor carĭ trebue.

Iţi am scrisoarea subt ochĭ şi citind ce mi-aĭ scris, îmĭ pare că te văd aevea, veselă, vioae şi vorbăreaţă de nu-ţĭ maĭ tace gura. Eştĭ fericită! petrecĭ aşa de bine pe la serate, cu toate că eştĭ la ţară, aşa că... ţi-a venit în gând să mă 'ntrebĭ şi pe mine dacă anul acesta m'am dus saŭ mă voiŭ duce la serate?

Orĭ, în dorinţa de a-mĭ arăta nemărginita ta fericire, mi-aĭ făcut întrebarea! Nu ştiŭ!... Ce să-ţĭ răspund, draga mea? E o întrebare aşa de delicată şi suntem atât de departe, că aproape mi-e teamă, să-ţĭ încredinţez prin hârtie, aceea ce maĭ cu uşurinţă aşĭ fi spus-o din gură.

Dar cum nu vreaŭ să te las fără nicĭ un răspuns, ascultă tot ce am pe inimă, dar să nu mă întrerupĭ.

M'aşĭ duce — saŭ printr'acest cuvânt, tu înţelegĭ chiar dorinţa mea proprie de a mă duce?!

Nu draga mea. M'aşĭ duce pentru a face plăcere a-lor meĭ, carĭ mă îndeamnă la aceasta.

Să ştiĭ cât mi sunt de urâte aceste serate. la carĭ ducându-mă sub cuvânt de a petrece, saŭ de a fi egală cu prietenele carĭ se duc, — dacă şi aceasta maĭ e un motiv de egalitate — să-mĭ perd nopţile, draga mea, pentru a vedea în jurul meŭ, acele păpuşĭ, gătite frumos, învârtindu-se mereŭ, într'un dans nebun, ameţitor.

Şi apoĭ unde maĭ puĭ luxul acela exorbitant, care mi-e aşa de urât saŭ, fetele înţeleg, că... pentru a se duce la o serată, îĭ trebuie neapărat o rochie de tul saŭ de musulină, pantofĭ albĭ, mănuşĭ şi maĭ ştiŭ eŭ câte alte nimicurĭ încă, pe carĭ le schimbă la fiecare serată, pentru a nu fi «ridicole» saŭ pentru a nu fi «luate la ochĭ» că se duc mereŭ cu aceiaşĭ şi aceiaşĭ rochie.

Eĭ vezĭ! draga mea, asta-ĭ ce nu îmĭ place. Şi sper că voiŭ convinge şi pe aĭ meĭ că... va fi cu mult maĭ bine că în lungile nopţĭ de iarnă, în loc să mă duc la serate şi să'mĭ obosesc corpul, nedându-ĭ odihna trebuitoare după o zi de muncă — orĭ nu orĭ cine se duce la serate e şi obosit—să mĭ zăpăcesc capul, ascultând muzica aceia ascuţită saŭ groasă saŭ maĭ ştiŭ eŭ cum şi să-mĭ obosesc ochĭ privind mereŭ la perechile dansatoare, care se învârtesc în jurul meŭ, mergând cu ochĭ după dansul lor, va fi cu mult maĭ bine — zic — când strânşĭ în jurul uneĭ mese, la căldură, la lumină, neavând nevoie de a mă maĭ găti, încorseta, umbla prin ger, va fi maĭ bine, voiŭ fi maĭ mulţumită să ascult la poveştĭ frumoasele poveştĭ, ce bunica saŭ mama mi le va spune, saŭ voiŭ ceti pe vre-unul din poeţiĭ meĭ favoriţĭ.

Vezi, draga mea, ce lung răspuns, cred că te-aĭ obosit cetindu-l, dar cum ţi-am spus la început, dacă ţi-aşĭ fi spus toate acestea din gură mi-ar fi trebuit maĭ puţin timp.

Şi acum, draga mea, e primăvară, îţi reaminteştĭ, de sigur şi tot ce te maĭ rog, e să-mĭ scrii şi mie cum aĭ petrecut la seratele, la care sunt sigură ca-ĭ fost printre cele dântâĭ.

Cu pragoste,

Sephora

Limba rea, tae în sufletul omuluĭ maĭ adânc de cât sabia cea maĭ tăioasă

ÎMPĂRŢIREA PĂMÂNTULUI

(DUPĂ SCHILLER)

— Vă daŭ lumea,—strigă Joe din a ceruluĭ 'nălţime,—
«Vouă, oamenĭ, hotărât-am ca de mult s'o dăruesc,
«S'o aveţĭ ca moştenire, câştig veşnic dela mine,
«Împărţiţi-o dar frăţeşte, numaĭ asta maĭ voesc»!

Se grăbesc atuncĭ s'apuce, tot ce prind în mâinĭ aşeazĭ
Ocupat este bătrânul, pe când tineriŭ se 'ntrec;
Agronomul îşĭ ia câmpul, cu-al luĭ rod se ospătează,
Vânătoriĭ staŭ la pândă, multe văĭ şi dealurĭ trec,

Negustorul şi el grabnic magazinele şi 'ndoapă,
Iar cucernicul Abate dintr'o cupă gustă vin;
Regele închide drumurĭ, podurĭ, nimic nu'ĭ maĭ scapă...
— Zeciuiala e-a mea,—strigă,—eŭ sunt a toate stăpân!

Se făcuse împărţirea, când din zarea depărtată,
Prea târziŭ, vine poetul; merge 'ncet şi gânditor.
Nu maĭ e nimic, săracul... ceva de văzut maĭ cată,
Lumea toată 'ĭ e străină, toate-aveaŭ stăpânilor...

— Vaĭ mie,—zise poetul,—Doamne, vezi-mĭ nenorocut,
«Tot uitat sunt totdeauna... cel maĭ credincios din fiĭ».
Şi răsună tare plânsu-ĭ, jale e peste tot locul,
Ingenunche şi se roagă:
— Joe, maĭ cu milă fiĭ!..

— Dacă tu,—replică Joe,—în lumea viselor trăeştĭ,
«Nu te maĭ certa cu mine, uită-te, cum te-aĭ uitat:
Unde-aĭ fost când fu 'mpărţirea tutulor celor cereştĭ?
— La tine, a răspunsul poetul,—pe tine te-am admirat

«Ochiĭ meĭ ţintiţĭ asupră-ţĭ, împietrit în faţa ta
«Şi urechia-mĭ tot la tine, de-al tăŭ glas am fost uimit,
«Sufletul îmĭ fu departe; stând la tine-a asculta,
«Pierdu-ĭ partea-mĭ pământească; iartă, Doamne, pă-l greşit».

— Ce să maĭ fac?!—zise Joe,—toată lumea este dată,
«Toamna, vânătoarea, târgul, ale mele nu maĭ sunt»...

. . . . . .

«Dar de vreĭ, în cer cu mine, orĭ acum, orĭ altădată,
«Viu, poate, tu eşti liber... pot fi eu și-o pământ!

Petre Danilescu.

UN SUFLET...

(Schiţă)

— A murit!—şopti încet vecineĭ o bătrână ce sta de veghe.

— Dumnezeŭ s'o erte!—îngână apoĭ dânsa, făcânduşĭ cruce.

Şi amândouă rămaseră încremenite, privind la moartă lung. Era slabă, slabă de tot. Ochiĭ duşĭ în fundul capuluĭ, păreaŭ ascunşĭ sub cercul sprâncenilor marĭ. Umeriĭ obrajilor eraŭ scoşĭ afară, iar buzele din vinete, se îngălbeniseră. Incă se maĭ cunoşteaŭ urmele ftizieĭ...

Când veni Stănuţa «lor», vecinele o priviră mute... Voiaŭ să'ĭ spună ceva, voiaŭ să'ĭ arate pe mamă-sa, dar cineva par'că le lua cuvintele de pe buze. Şi când eşiră afară, înecate de plâns, faţa le urmă cu privirea până la uşe, fără să'şĭ dea seama de mişcările lor stângace. Işĭ roti privirile prin casă, oprindu-le apoĭ la patul bolnaveĭ.

— Doarme!—îngână încet, ducându-se spre dânsa în vârful picioarelor, să nu facă zgomot.

O privi câteva clipe, lăsându-şĭ buzele încet de tot pe fruntea eĭ. O sărută!.. Dar când buzele sale calde atinseră fruntea înghetată a moarteĭ, un fior de groază îĭ răci tot sângele.

Voi zgudue puţin, s'o deştepte, dar corp neînsufleţit era ţeapăn.

«Moa! Cât de înfricoşat auzea sunându acest cuvânt! Privea la dânsa aută, în vreme ce lacrămĭ marĭ îĭ ţeaŭ ochiĭ.

Moartă moartă!.. Ecoul acesteĭ vorbe îl zea tot maĭ straniŭ, tot maĭ îngrozitor, pătrunzând din lumĭ necunoscut... Şi când se desmeticĭ începu să rige la ceilalţĭ, plângând cu hohote

— A mit, a murit!..

Şi când urbele eĭ, tăiate de hohotele plânsuĭ, se stingeaŭ înăbuşite de ziduri le dăiţeĭ, bătrânul sări îngrozit de pe scaun. Obidit de greutatea aniloîmpovăraţĭ de suferinţĭ, dibuia icĭ cea să iasă. Câta cu mâinele tremunde prin aer, pipăia din când în câ drumul, îngânând dureros şi dâul în şoapte:

— A mut, a murit!..

Lacrămile începu să se arate de sub pleoape na câte una. Picioarele nu'l maĭ ţinŭ, corpul îĭ tremura şi simţea cum s'învârteşte casa cu el... căzu. Când s ridică în picioare, rămase câteva clipe năuc; îşĭ şterse umezeala ocilor şi iarăşĭ începu să caute cu mâinile, pipăind pe zid, icicolea, ivarul e la uşe.

Faţa îĭ era ristă. Pe obrajĭ lacrămile îşĭ făceaĭ iară drum una câte una, pierind în perii bărbeĭ albite de anĭ.

Eşi din odăiţ abia îngânând printr'un plâns de jale:

— Măruţo, Măruţo!..

Când pătrunse dincolo, la moarta, răsuflarea îĭ pierise cu totul. Intinse iărăşĭ mâinele, bâbâind prin cameră patul. Nu era nimenĭ; în liniştea odăeĭ murea numaĭ oftatul luĭ prelung, din când în când.

In clipa aceea intră vecina cu tămâia şi când simţi că cineva intră, el abia putu să întrebe:

— Unde-ĭ?

Şi [illegible] rumânând pe buze. Rămase lângă pat câteva clipe să'şĭ potolească lacrămile şi apoĭ se aplecă încet, căutând pe dibuite capul moarteĭ... O mângâe pe faţă, sărutând-o apoĭ lung, cu patimă. Şi sunetele prelungi ale ale sărutăreĭ păru că'ĭ redeşteaptă zilele trăite, timpul dus... stins în povara anilor trăiţĭ.

Prima sărutare, pecetea dragosteĭ lor de atuncĭ, se întrupa în minte cu tot farmecul tinereţeĭ, se închega ca o icoană ştearsă de vremurĭ. In clipa aceea amintirile chemaseră par'că toată viaţa zilelor de atuncĭ, pierind apoĭ una câte una în valul negruluĭ nepătruns.

Faţa părea că'ĭ arde în flacărĭ de foc şi fiorĭ fierbinţĭ îĭ tăraŭ într'una inima. Iarăşĭ o sărută. Il sărută şi mâna, şi tot îngânând vorbe fără şir, cade în genunchĭ la căpătâiul eĭ. Işĭ împreună mâinele în semn de rugă, rămânând aşa câtva timp, cu ochĭ deşchişĭ marĭ în întuneric. La colţul genelor două lacrămĭ se iviră, pierind în clipirea genelor.

Stănuţa, cum îl văzu dela uşe, se îndreptă spre dânsul. Il mângâe pe faţă, abia şoptindu-ĭ printre plâns:

— Tăticule, tăticule, mama ne-a lăsat!

Şi dânsul îşĭ întinse mâinele tremurând, îĭ prinde capul între degetele slăbite şi, aplecând-o, o sărută cu căldura iubireĭ sfinte de tată.

Amândouĭ începură să verse şiroae de lacrămĭ...

. . . . . .

Şi ding-dangătul clopotuluĭ dela biserică vorbea până într'o lume depărtată că Domnul a chemat sus în ceurĭ un suflet, o viaţă...

P. Gheorghiu.

RENUMITELE
Stropitorĭ de Viĭ
ORIGINALE
PLATZ
ORIGINALE
Vermorel
De vânzare la Societatea în Comandită
WEIL, JOSEPH & Cie Succ.
Bucureştĭ.—Strada Smârdan No. 5
— (Casa Ţăranu) —
- Maşinĭ Agricole şi Industriale -
Specialităţĭ Brevetate

HAZ

— Bine, mă, Tizule, se poate ca tocmaĭ tu să nu te ducĭ să petrecĭ pe colegul nostru pentru cea din urmă oară până la locaşul luĭ de veciĭ?

— Ce tot vorbeştĭ copilăriĭ, mă? Eŭ am de principiu să nu înapoez de cât curtenirile carĭ mi se fac.

www.dacoromanica.ro